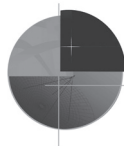

เวคิน นพนิตย *^๑

การประพฤติปฏิบัติที่มีชอบ หรือ การกระทำผิดจริยธรรมในการเขียนและตีพิมพ์ผลงานวิชาการ พบได้บ่อยในสถานศึกษาของไทยและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้น บทความฉบับนี้ได้เสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับการทำความผิดจริยธรรมทางวิชาการที่เกี่ยวกับการเขียนผลงานวิชาการประเภทรายงานวิจัย และบทความปริทัศน์ รวมถึงการประพฤติที่มีชอบในการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานดังกล่าว รายละเอียดของการละเมิดจริยธรรมเหล่านี้จะช่วยเสริมสร้างความรู้และความเข้าใจให้แก่ผู้เขียนผลงานวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องอันจะนำไปสู่การป้องกันและป้องปรามไม่ให้เกิดการกระทำที่ผิดจริยธรรมทางวิชาการต่อไป

คำสำคัญ : จริยธรรม การทำผิดจริยธรรม ผลงานวิชาการ
 การเขียน การตีพิมพ์เผยแพร่

* กองบรรณาธิการ วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ตำบลสะเตง อำเภอเมือง
จังหวัดยะลา 95000

Ethical Misconducts in Writing and Publishing Technical Papers

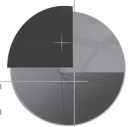
Waykin Nopanitaya *

Abstract

Ethical misconducts in writing and publishing technical paper are always evident in higher educational institutes. This review elucidates the main facts related to ethical misconducts in writing and publishing research articles and review articles. This presentation will provide knowledge and understanding on un-ethical behaviors which can be used for preventing ethical misconducts in writing and publishing academic papers

Keywords : Ethics Ethical Misconducts Technical Papers Writing Publishing

* Editor's Office Journal of Yala Rajabhat University Tambol Steng Muang District Yala Province 95000 Thailand

บทนำ

ตัวชี้วัดที่สำคัญที่บ่งชี้ความเป็นเลิศทางวิชาการขององค์กร หรือสถาบันวิชาการต่างๆ และความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งทางวิชาการของบุคคล คือ ข้อเขียนทางวิชาการ หรือเรียกโดยรวมว่า ผลงานวิชาการ (Technical papers) ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อเขียน (Written information) ทั้งชนิดที่ไม่เป็นสิ่งพิมพ์ (Non-published form) และชนิดที่เป็นสิ่งพิมพ์และเผยแพร่ (Published data)

ในยุคปัจจุบัน ข้อเขียนทางวิชาการ หรือผลงานวิชาการ ที่เป็นสิ่งพิมพ์ประเภทเรื่องราว (Published article) หรือสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือหรือตำราที่มีลักษณะเป็นรูปเล่ม (Book form) ล้วนแต่เป็นผลงานวิชาการในภาคบังคับให้จัดทำและเขียนแล้วตีพิมพ์เผยแพร่ ผลงานวิชาการในลักษณะของเรื่องราว (Article) ไม่ว่าจะเป็นบทความวิชาการประเภทปริทัศน์ (Review article) หรือ เรื่องราวของผลงานวิจัย (Research article) เป็นตัวกำหนดในการเข้ารับการศึกษาสำหรับการประเมิน เพื่อการจบการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ของนักศึกษาในหลักสูตรที่ต้องทำและเขียนวิทยานิพนธ์ (Thesis/Dissertation Programs) เป็นสำคัญ

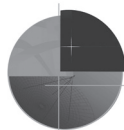
ผลงานวิชาการประเภทสิ่งพิมพ์ประเภทบทความวิชาการชนิดบทความปริทัศน์ หรือ ผลงานวิจัย ที่ได้รับการบรรจุไว้ในวารสารวิชาการที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานเป็นผลิตผลทางวิชาการที่จำเป็นอย่างยิ่งและจะขาดเสียมิได้ในการใช้เป็นองค์ประกอบสำหรับการเข้ารับการศึกษาสู่ตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้นของบุคลากรทั้งในหน่วยงานวิชาการ และสถาบันการศึกษา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ผลงานวิชาการที่เป็นสิ่งพิมพ์ (Published papers) ทั้งในลักษณะของผลงานวิจัย

และบทความปริทัศน์ เป็นผลิตผลทางวิชาการที่การถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนสำหรับการจบการศึกษาของนิสิตปริญญาหรือเอก และการก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นของบรรดาคณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา กระบวนการและข้อบังคับที่ต้องใช้ผลงานวิชาการสู่ความสำเร็จดังกล่าว ได้มีมาเป็นเวลานานในสถาบันการศึกษาของอารยประเทศ

สำหรับประเทศไทย หน่วยงานหรือองค์กรทางการศึกษาก็ได้ให้ความสำคัญในการสร้างและผลิตผลงานวิชาการประเภทดังกล่าว โดยได้กำหนดและวางกฎเกณฑ์ให้ทั้งนักศึกษาระดับปริญญาโท ปริญญาเอกและคณาจารย์ หรือบุคลากรทางการศึกษา ต้องผลิตผลงานวิชาการประเภทบทความปริทัศน์ และ รายงานวิจัยให้มีคุณภาพและต้องได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ จึงจะบรรลุความสำเร็จและสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการอย่างแท้จริง

จากข้อกำหนดอันเป็นกฎเกณฑ์ที่กำหนดให้ทั้งนักศึกษา และอาจารย์หรือบุคลากรทางการศึกษา และนักวิชาการต้องจัดทำเอกสารวิชาการเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ ก่อให้เกิดการสุมเสี่ยงในการสร้างพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการผลิตผลงานวิชาการ ทั้งนี้เพื่อจะให้ได้ว่าซึ่งผลงานวิชาการสำหรับตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ความดีงาม และความประพฤติปฏิบัติที่ถูกที่ควร ซึ่งเป็นที่รู้กันโดยทั่วไปว่า “จริยธรรม (Ethics)” (1,2) แต่ในการปฏิบัติการเขียนและตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์นั้น ยังมีพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความผิดจริยธรรม (Ethical Misconducts) อันเกิดขึ้นโดยที่ผู้ผลิตผลงานวิชาการเพื่อตีพิมพ์อาจยังไม่รู้ ไม่ทราบ ไม่เข้าใจ และไม่สนใจ ในการประพฤติอันดีงามและถูกต้องในการเขียนและทำผลงานวิชาการเพื่อตีพิมพ์ อีกทั้งบางกรณีอาจจงใจ หรือตั้งใจกระทำการผิดจริยธรรมทาง

วิชาการซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ควรละเว้นเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาที่จะบั่นทอนความก้าวหน้าของตนเอง

เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีจริยธรรมในการเขียน และการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการในวารสารวิชาการ บทความนี้จึงได้เสนอข้อมูลข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางวิชาการ (4-16) โดยมุ่งเน้น การกระทำผิดจริยธรรมที่พบบ่อยๆในแวดวงวิชาการของไทย ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อพึงระวังและข้อควรปฏิบัติในการเขียนและตีพิมพ์ผลงานวิชาการ อีกทั้งจะช่วยป้องกัน และขจัดความเสี่ยงต่อการกระทำที่ผิดจริยธรรมทางวิชาการ อันเป็นพฤติกรรมที่จะทำร้ายเกียรติยศ และศักดิ์ศรีของผู้ปฏิบัติงานทางวิชาการ ซึ่งรวมถึงนักศึกษาและอาจารย์เป็นสำคัญ

ความหมายของจริยธรรม

จริยธรรม หมายถึง คุณธรรมประจำใจเพื่อยึดเป็นแนวทางหรือกรอบของการประพฤติปฏิบัติที่พึงงาม ถูกต้อง เคารพสิทธิและความรู้ของผู้อื่น

สำหรับจริยธรรมทางวิชาการ คือการประพฤติที่พึงงาม ปฏิบัติจริงถูกต้อง ซื่อตรง และซื่อสัตย์ ในการแสวงหาข้อมูล ความรู้ ตลอดจนการนำเสนอข้อมูล และข้อสนเทศ

จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการทำผลงานวิชาการไม่ว่าจะเป็นผลงานประเภทหรือลักษณะใด ผู้ปฏิบัติงานวิชาการต้องยึดมั่นในการประพฤติที่พึงงาม นำเสนอข้อมูลจริง และถูกต้องโดยไม่ประพฤติปฏิบัติในลักษณะที่เรียกว่าละเมิดจริยธรรม (Ethical Misconducts) ความประพฤติและการปฏิบัติที่ไม่ถูกไม่ควรดังกล่าวย่อมไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมวิชาการ

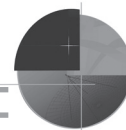
การละเมิดจริยธรรมในการเขียนผลงานวิชาการ

การละเมิดจริยธรรม หรือ การทำผิดจริยธรรมในการเขียนผลงานวิชาการประเภท

รายงานวิจัย และบทความปริทัศน์ ที่พบบ่อยเป็นการประพฤติปฏิบัติที่มีขอบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ 1) การลำดับชื่อผู้นิพนธ์ 2) การให้ผู้ที่ไม่ใช่ผู้นิพนธ์เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ 3) การคัดลอกข้อความจากเอกสารวิชาการของผู้อื่น 4) การนำเอาภาพประกอบทั้งตารางและภาพมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต 5) การนำเอาเอกสารวิชาการมาอ้างอิงและใส่ไว้ในรายการเอกสารอ้างอิง โดยไม่ได้อ่านเอกสารเหล่านั้นมาก่อน และ 6) การประกาศเกียรติคุณของบุคคลไว้ในกิตติกรรมประกาศโดยที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้ช่วยเหลือใดๆเป็นพิเศษ รายละเอียดของการทำผิดจริยธรรมในกรณีเหล่านี้จะอธิบายในลำดับต่อไป

1) การลำดับชื่อผู้นิพนธ์โดยใส่ชื่อผู้ที่ไม่ได้ร่วมทำและเขียนตามความเป็นจริง เป็นความผิดจริยธรรมที่มักจะพบเห็นในสังคมที่ต้องตอบแทนคุณ หรือสังคมที่ต้องเอาใจผู้ที่มีอำนาจ ตัวอย่างเช่น ใส่ชื่อผู้บังคับบัญชาเป็นผู้นิพนธ์ทั้งที่ผู้บังคับบัญชาเหล่านั้น ไม่ได้มีส่วนร่วมในการทำงานวิชาการตั้งแต่เริ่มต้นจนได้เป็นข้อเขียนหรือต้นฉบับ อีกกรณีหนึ่ง คือ ใส่ชื่อผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้าเป็นผู้นิพนธ์ในลำดับแรก ทั้งๆที่ผู้ที่มีชื่อเป็นอันดับแรกนั้นมีส่วนร่วมในการทำงานเพียงเล็กน้อย ดังนั้นหากผู้ใดได้แสดงความทุ่มเทและความพยายาม (Effort) มากที่สุด ก็ควรจะมีชื่อเป็นอันดับแรก ในบรรดาผู้นิพนธ์ที่มีมากกว่า 1 คน

2) การให้ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้นิพนธ์เขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษ มักจะพบได้บ่อยในกรณีที่เป็นเจ้าของผลงานวิชาการทั้ง บทความปริทัศน์และรายงานวิจัย ถูกกำหนดให้เขียนบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากนักวิชาการ นิสิต หรือ แม้แต่อาจารย์ที่เป็นคนไทยโดยส่วนใหญ่ขาดทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษ จึงต้องพึ่งพาความสามารถของผู้อื่นโดยมอบหมาย ขอร้อง หรือบังคับ

ให้ผู้อื่นที่ไม่ใช่ผู้ร่วมนิพนธ์เขียนให้ การกระทำแบบนี้เป็นการทำผิดจริยธรรม ในกรณีดังกล่าวสามารถลดความเสี่ยงในการทำผิดจริยธรรมได้โดย ผู้นิพนธ์ต้องยกร่างบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษด้วยตนเองเป็นขั้นแรก จากนั้นนำฉบับร่างไปให้ผู้รู้ภาษาอังกฤษช่วยอ่าน วิจารณ์ และให้คำแนะนำ เพื่อการแก้ไข การกระทำแบบนี้ถือว่าไม่เป็นการละเมิดจริยธรรม

3) การคัดลอกข้อความจากผลงานวิชาการของผู้อื่น เป็นกรณีที่พบเห็นบ่อยที่สุดในการเขียนผลงานวิชาการของคนไทย ไม่ว่าจะเป็นการเขียนในบทบทวนวรรณกรรมของวิทยานิพนธ์ การเขียนในบทนำของรายงานวิจัย และข้อเขียนในส่วนของการวิจารณ์ทั้งในผลงานประเภทงานวิจัยและบทความปริทัศน์ ที่ต้องอาศัยข้อมูลและข้อสนเทศจากการอ่านผลงานวิชาการของผู้อื่น

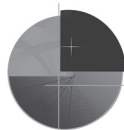
จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่า ข้อเขียนประเภทวิทยานิพนธ์ทั้งระดับ ปริญญาโท และปริญญาเอกในสถาบันอุดมศึกษาของไทยมีข้อเขียนข้อความที่เป็นลักษณะของการลอกความ (Plagiarism) ปรากฏอยู่ในบทที่เป็นบทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอยู่เป็นจำนวนมาก การลอกข้อความของผู้อื่นในลักษณะข้อเขียนที่ว่า “สมศักดิ์ กล่าวว่.....(10 ประโยค) สอดคล้องกับของสมศรีที่พบว่า.....(9 ประโยค)” ในข้อเขียนลักษณะนี้เป็นการลอกข้อความของผู้อื่น 2 ราย และนำเขียนเป็นความเรียงที่ประกอบด้วย 19 ประโยคที่ไม่ใช่เป็นข้อเขียนของตนเองแม้แต่น้อย ที่เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้เขียนไม่ได้อ่านแบบจับใจความจากเอกสารวิชาการทั้ง 2 เรื่อง แล้วนำมาเรียบเรียงให้เป็นภาษาเขียนของตนผลที่ปรากฏ

ก็จะเป็นข้อเขียนที่ได้จากการลอกผลงานของผู้อื่น ซึ่งเป็นการละเมิดจริยธรรมอย่างร้ายแรง และพบได้ในวิทยานิพนธ์ปริญญาโท และเอก ถึงร้อยละ 85 ซึ่งเป็นพฤติกรรมอันตรายที่จำเป็นต้องมีมาตรการกำกับอย่างเข้มงวด

ในทำนองเดียวกัน การลอกข้อความ หรือการขโมยผลงาน/ข้อเขียนของผู้อื่นมาใส่ในข้อความของตนสามารถพบเห็นได้ในนิพนธ์ต้นฉบับประเภทรายงานวิจัย และบทความปริทัศน์ หรือแม้แต่ในตำรา ที่เขียนโดยอาจารย์ในมหาวิทยาลัย การลอกความ (Plagiarism) ในลักษณะนี้กำลังระบาดและแพร่หลายอย่างกว้างขวางจึงจำต้องกวดขันกันอย่างจริงจัง เพื่อขจัดการทำผิดจริยธรรมดังกล่าวที่ไม่ควรแก่การให้อภัย

4) การนำเอาภาพประกอบ ประเภทตาราง และภาพชนิดอื่น เช่น ภาพถ่าย กราฟ แผนภูมิของผู้อื่นมาใช้ประกอบในข้อเขียนของตน โดยไม่ได้รับอนุญาตจัดอยู่ในพฤติกรรมผิดจริยธรรมที่เข้าข่ายลอกผลงานของผู้อื่น และถือว่าการละเมิดลิขสิทธิ์ และทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่น การผิดจริยธรรมเช่นนี้มักพบในกรณีของการเขียนบทความปริทัศน์ และการเขียนตำราที่บางครั้งอาจมีความจำเป็นต้องใช้ ตาราง และภาพที่บรรจุอยู่ในข้อเขียนของผู้อื่นมาใช้ประกอบ หากเป็นเช่นนี้ผู้เขียนผลงานต้องรู้และเข้าใจในการปฏิบัติที่ไม่ละเมิดจริยธรรม โดยต้องขออนุญาตใช้ตารางหรือภาพจากเจ้าของผลงานวิชาการนั้น ๆ อย่างเป็นทางการ อีกทั้งต้องให้เครดิตเจ้าของผลงาน โดยอ้างอิงให้ถูกต้อง

5) การนำเอาเอกสารวิชาการมาอ้างอิง และใส่ไว้ในรายการเอกสารอ้างอิง (References) หรือ บรรณานุกรม (Bibliography) โดยไม่ได้อ่านเอกสารวิชาการเหล่านั้นมาก่อน ถือว่าเป็นการหลอกลวงผู้ที่อ่านผลงานวิชาการชิ้นนี้ และจัดเป็น

พฤติกรรมที่เลวร้ายของนักวิชาการที่ไร้ความสัตย์ซื่อ ในการทำผลงาน หรือเขียนทางวิชาการ วิธีการที่ถูกที่ควรคือผู้นิพนธ์ต้องอ่านจริงให้ครบถ้วน แล้วจับใจความมาใช้ประกอบการเขียน จากนั้นจึงทำการอ้างอิง (Cite) และจัดทำรายการเอกสารอ้างอิง (References) ให้ถูกต้องจึงจะถือว่าประพฤติปฏิบัติอย่างมีจริยธรรม

6) การประกาศเกียรติคุณของบุคคลที่ไม่ได้ช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษไว้ในกิตติกรรมประกาศ เป็นปรากฏการณ์ที่พบเห็นได้บ่อยในท้ายเรื่องของบทความปริทัศน์ และโดยเฉพาะในผลงานวิจัย การกระทำดังกล่าวอาจเกิดจากความไม่เข้าใจ หรือทำเพื่อเอาใจและตอบแทนบุญคุณผู้มีพระคุณ ผู้มีอำนาจ หรือผู้บังคับบัญชาเป็นส่วนตัว

การขอบคุณ หรือ การประกาศเกียรติคุณในหัวข้อกิตติกรรมประกาศ (Acknowledgments) เป็นการแสดงออกของความมีน้ำใจ (Courtesy) จากผู้นิพนธ์หรือเจ้าของผลงานวิชาการสู่บุคคลที่ได้ช่วยเหลือในการทำผลงาน หรือการเขียนผลงานชิ้นนั้นให้แล้วเสร็จ การช่วยเหลือต้องเป็นการกระทำที่พิเศษนอกเหนือไปจากภาระหน้าที่ประจำของผู้ที่ถูกขอบคุณ

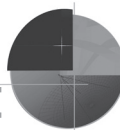
การละเมิดจริยธรรมในการตีพิมพ์เผยแพร่

นิพนธ์ต้นฉบับ (Manuscript) หรือข้อเขียนทางวิชาการทั้งบทความปริทัศน์ หรือผลงานวิจัยที่ได้จัดทำหรือเขียนแล้วเสร็จให้มีความสมบูรณ์ทั้งรูปแบบและเนื้อหาตรงตามที่กำหนดไว้ในวารสารที่เจ้าของเรื่องจะส่งไปลงตีพิมพ์นั้น มักจะมีความเสี่ยงต่อการประพฤติปฏิบัติมิชอบหรือผิดจริยธรรมในการตีพิมพ์เผยแพร่ใน 3 ลักษณะ คือ 1) การนำเอาผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการมาแล้ว มาเสนอเพื่อเข้ารับการพิจารณาลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการใหม่อีกครั้ง (Duplicate publication) 2) การ

ส่งนิพนธ์ต้นฉบับไปรับการพิจารณาลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการหลายฉบับ (Manuscript casting) และ 3) การส่งต้นฉบับที่ผ่านการแก้ไขโดยกองบรรณาธิการของวารสารหนึ่งไปลงตีพิมพ์ในอีกวารสารหนึ่ง (Deceived publication) พฤติกรรมละเมิดจริยธรรม 3 ลักษณะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การนำผลงานที่ตีพิมพ์แล้วในหนังสือหรือวารสารวิชาการไปเสนอเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการอีกครั้ง เป็นพฤติกรรมมิชอบที่เกิดจากความเข้าใจผิดของเจ้าของผลงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่คิดว่าสามารถทำได้โดยไม่ผิดจริยธรรม สิ่งหลักที่ควรให้อาจารย์หรือนักวิชาการทำเช่นนี้ก็เนื่องจากรับทราบว่า ผลงานที่ส่งไปลงในวารสารหรือหนังสือก่อนหน้านี้เป็นผลงานวิชาการที่บรรจุอยู่ในสิ่งพิมพ์ที่ด้อยหรือไม่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน จึงจะจัดส่งไปลงตีพิมพ์ใหม่ในวารสารวิชาการที่มีคุณภาพ เพื่อที่จะได้มีการประเมินว่าเป็นผลงานวิชาการที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน พฤติกรรมเช่นนี้เป็นการกระทำความผิดจริยธรรมอย่างชัดเจน หากกองบรรณาธิการวารสารวิชาการที่รับเรื่องสิ่งพิมพ์ในวารสารอื่นมาแล้วทราบและพบเห็นพฤติกรรมในลักษณะนี้ จะปฏิเสธการพิจารณาหรือลงตีพิมพ์ให้ อีกทั้งเจ้าของเรื่องหรือผู้นิพนธ์เรื่องนั้นจะถูกขึ้นบัญชีดำ คือจะปฏิเสธการรับเรื่องของผู้นิพนธ์เหล่านั้นในโอกาสต่อไป

2) การส่งนิพนธ์ต้นฉบับของผลงานวิชาการเรื่องหนึ่งไปเข้ารับการพิจารณานิพนธ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการหลายๆ ฉบับ มักพบเห็นได้อยู่เสมอ กล่าวคือผู้นิพนธ์ส่งต้นฉบับเรื่องเดียวแต่จัดทำหลายสำเนา แล้วส่งไปให้กองบรรณาธิการวารสารวิชาการ มากกว่า 1 ฉบับ โดยไม่สนใจในข้อกำหนดของวารสารวิชาการส่วนใหญ่ที่มีข้อความว่า “นิพนธ์ต้นฉบับที่ส่งมารับการพิจารณา

ลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารนี้ จัดต้องไม่เคยส่งไปรับการพิจารณาการลงตีพิมพ์ในวารสารอื่นมาก่อน” นักวิชาการหรืออาจารย์ที่ไร้จริยธรรมเหล่านี้ไม่ใส่ใจในข้อกำหนดหรือคำเตือนดังกล่าว เพราะเห็นแก่ได้ และ คิดแต่เพียงให้หนังสือต้นฉบับของตนเองได้รับการตีพิมพ์ในวารสารใดวารสารหนึ่งก็เพียงพอแล้ว พฤติกรรมมิชอบเช่นนี้จัดเป็นศัตรูตัวฉกาจของกองบรรณาธิการวารสารที่มีมาตรฐานและได้คุณภาพ จึงควรที่จะละเว้นโดยเด็ดขาด

3) การส่งต้นฉบับที่ส่งไปรับการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารหนึ่ง และได้รับการรับแก้ไขโดยกองบรรณาธิการของวารสารนั้นจนได้ต้นฉบับที่ผ่านการตรวจแก้ (Edit) แล้วจัดส่งต้นฉบับที่แก้ไขไปเข้ารับการพิจารณาการลงตีพิมพ์ในอีกวารสารหนึ่ง ถือว่าเป็นการหลอกลวงหรือทรยศทางวิชาการ (Deceived publication) และเป็นการกระทำความผิดทางจริยธรรมที่น่าละอายที่สุด พฤติกรรมที่ผิดจริยธรรมของอาจารย์มหาวิทยาลัยในลักษณะนี้มักจะเป็นที่กล่าวขวัญกันในหมู่บรรณาธิการวารสารวิชาการหลายฉบับ

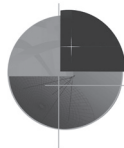
วิจารณ์

การประพฤติปฏิบัติที่มีชอบในการเขียนและตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานบริการในวารสารวิชาการสามารถเกิดขึ้นและพบเห็นได้อยู่เสมอ การกระทำที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวนี้ถือว่าการกระทำผิดจริยธรรม ซึ่งพบได้บ่อยในสถาบันอุดมศึกษา หรือองค์กรวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดจริยธรรมในการเขียนที่มีลักษณะของการลอกข้อมูลและข้อสนเทศ ของผู้อื่นมาใช้เป็นข้อเขียนของตนเองเป็นพฤติกรรมที่พบได้ในกลุ่มนักศึกษา ระดับปริญญาโท และปริญญาเอกเป็นส่วนใหญ่

สำหรับในกลุ่มอาจารย์ และนักวิชาการก็มักจะพบพฤติกรรมการลอกผลงานผู้อื่นมาบรรจุใน

ข้อเขียนของตนอยู่มากพอสมควร พฤติกรรมการลอกผลงานผู้อื่นทั้งในกลุ่มนักศึกษา และอาจารย์ เกิดจากการไม่ทราบและไม่เข้าใจว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะผู้เขียนเลียนแบบ รูปแบบ และสไตล์การเขียนของผู้อื่นจนกลายเป็นวัฒนธรรมที่ผิดมาอย่างต่อเนื่อง แนวทางการป้องกันการละเมิดจริยธรรมทั้งในกรณีของนักศึกษา และอาจารย์สามารถทำได้โดยเสริมสร้างความรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับสไตล์การเขียนแบบลอกข้อความ (Plagiarism) และการเขียนที่มีข้อเขียนซึ่งได้มาจากการอ่านแล้วจับใจความให้แก่กลุ่มเสี่ยง คือ อาจารย์ และนักศึกษา เพื่อให้เห็นความแตกต่างของการเขียนระหว่าง 2 ลักษณะดังกล่าวอันจะนำไปสู่การเขียนที่ไม่ละเมิดจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ที่ปรึกษา (Advisor) ควรที่จะพิจารณาทำความเข้าใจในลักษณะการเขียนที่ถูกต้องและไม่ผิดจริยธรรมและต้องปฏิบัติการเขียนให้ถูกต้องหลักจริยธรรมอันจะเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาและนักวิชาการ

การเขียนที่ละเมิดจริยธรรมในลักษณะอื่นๆ เช่น การลำดับผู้พิมพ์ที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง การนำเอาภาพ (Figure) และตาราง (Table) ของผู้อื่นมาใช้เป็นของตนเองโดยไม่ได้รับอนุญาต การอ้างอิงผลงานวิชาการของผู้อื่นมาอ้างอิงโดยที่ไม่ได้อ่านจริง และการแสดงความขอบคุณบุคคลที่ไม่ได้ช่วยหรือเป็นกรณีพิเศษ หรือเป็นการขอบคุณส่วนตัวแทนที่จะเป็นทางการ ฯลฯ ควรที่จะได้รับการพิจารณาป้องกันและป้องปรามโดยองค์กรและสถาบันการศึกษากันอย่างจริงจัง การป้องปรามการกระทำผิดจริยธรรมในการเขียน สามารถทำได้โดยการทำความเข้าใจถึงการประพฤติปฏิบัติ ที่ถูกต้อง และชี้ให้เห็นถึงโทษของการละเมิดจริยธรรม ซึ่งได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน แต่ยังคงขาดมาตรการที่เด็ดขาด

นอกจากการละเมิดจริยธรรมในการเขียนดังกล่าวแล้ว การกระทำผิดจริยธรรมในการตีพิมพ์เผยแพร่ของผลงานวิชาการก็ยังคงเป็นพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงในแวดวงวิชาการ และควรที่จักใช้มาตรการเข้มข้นรวมทั้งการลงโทษผู้ทำผิดจริยธรรมให้ประจักษ์ อย่างไรก็ตาม การประพฤติปฏิบัติมิชอบทั้งในการเขียน และการเผยแพร่เป็นการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มคน จึงควรที่จะปลูกจิตสำนึกให้แก่ผู้เขียนผลงานวิชาการเหล่านั้นให้กระทำงานวิชาการอย่างมีจริยธรรม อันจะนำไปสู่เกียรติยศ และศักดิ์ศรีทางวิชาการของนักวิชาการเองเป็นสำคัญ

เอกสารอ้างอิง

1. เวคิน นพนิตย์: จริยธรรมในการทำผลงานวิชาการ ใน: การทำผลงานวิชาการสาธารณสุขเพื่อก้าวสู่ตำแหน่งทางวิชาการ. The Professional Associates of Thailand. กรุงเทพมหานคร หน้า 95-99, 2539.
2. วราภรณ์ พงศ์ธรพิสุทธิ: คุณธรรมจริยธรรมหายไปจาสังคมไทย ว. ปรัชญาอเนกประสงค์ 2(2) มกราคม : 86-89, 2555.
3. สัญญา สุพนิชนันท์: การตีพิมพ์บทความวิชาการ และการส่งต้นฉบับขึ้น เว็บบัณฑิตปริทัศน์ 2 (1) : 7-19, 2552
4. Anderson, J. and Poole, M.: Assignment and Thesis Writing. 4 th Edition. John Wiley & Sons Australia, Ltd. Brisbane 174 p., 2001.
5. Bailer, J. C. *et al.* : Ethics and Policy in Scientific Publication. Council of Biological Editors, Inc. Bethesda, 290 p., 1990.
6. Bell, J.: Doing Research Project. 4th Edition. Open University Press, Berkshire, 267 p., 2005.
7. Cargill, M. and O' Connor, P.: Writing Scientific Research Articles. Wiley - Blackwell. Oxford. 173 p., 2009.
8. Day, R. A. and Gastel, B.: How to Write and Publish a Scientific Paper. 6 th Edition. Greenwood Press, Westport, 302 p., 2006.
9. Iverson, C., et al: AMA Manual of Style : A Guide for Authors and Editors. 10th Edition. Oxford University Press, Oxford . 1010 p., 2009
10. Levine, R. J. : Edition and Regulation of Clinical Research. 2 th Edition. Urban & Schwaerenberg Inc., Baltimore. 452 p., 1986.
11. Matthews, J. R. : and Matthews, R. W. Successful Scientific Writing 3rd Edition. Cambridge University Press, Cambridge, 240 p., 2008.
12. Mitchell, M. L. and Jolley, J. M. : Research Design Explained. 6 th Edition. Thomson Wadsworth. Belmont. 611 p, 2007.
13. Murray, R. : Writing for Academic Journals. Open University Press, Berkshire, 223 p., 2005.
14. Oliver, P.: The Student is Guide to Research Ethics. Open University Press, Berkshire, 192 p., 2005.
15. Pfeiffer, W. S. : Technical Writing. A Practical Approach. 4 th Edition, Prentice Hall, Upper Saddle River, 652 p., 2000.
16. Sekaran, U.: Research Methods for Business. A Skill Building Approach. 4 th Edition. John Wiley & Sons, Inc. 450 p., 2005.